

## **DOBROSI ANDREA**

### **Se veled...**

Sosem akartalak  
magamhoz láncolni,  
de mindig te  
jutsz az eszembe.

### **Szeptemberi karc**

Mintha mérhetetlenül és újra,  
minden pillanatra rácsorogna  
valami őszbe zsongó, méla nesz,  
előttem kibomló szépség,  
édes-új összetartozás,  
amikor elhamvad a nyárvarázs,  
de a víg dal ottmarad a torkokon,  
egy utolsó csöpp mindig egyre,  
összebújva és nevetve –  
olyan nekem itt ez az alkony,  
ez az aranyló, bársonyos idő,  
melyből e tömérdek telt fűrt kinő;  
teljesedik szeptemberi karcom.

### **Nagytakarítás**

Hétfőre gyöngyöt tűztem a tenger fenekére,  
kedden csillagokat akasztottam az égboltra,  
a padlásról kisöpörtem az ígéreteket,  
ma talán a bókók szortírozásába kezdek;  
a felismerés kellékeit szélként szétszórta.  
Nagytakarításom – létezésem menedéke.

### Májusi éjszakán

A holdvilág hintóját  
parányi lovak húzzák,  
gyí, Harmatcsepp,  
mindent bele, Cézár –  
az éjtündérek hajában a fésű  
úgy cikázik, meg sem áll.  
Így szökik testembe  
a tomboló tavasz,  
mintha apró mesekönyvét  
lapozná a zsenge fűszál;  
az írás a régi: marassz...  
s a hintó az éjben tovaszáll.

### Végtelen történetek

...és megrezegnek, mint búzagalászok,  
vibrál a hangszál, fölöttem porszemek,  
no, te szomszéd, de jó, hogy látlak megint,  
hogy sokáig éljek, szádban szó leszek.

...de gabonatábla terméstől roskad,  
most is érzem, mint naphosszat rám pereg,  
már tudhatnám, ez van, ha találkozunk,  
egymásba folynak újabb történetek.

...így legalább lassul bennem rohanás,  
mert nehezen hallgatsz az intelemre,  
a „sietek”, „mennem kell” hatástalan,  
napom te sosem fested színtelenre.

...ha kihalnának belőled hormonok,  
és génjeid, mint a kicsorbult kés-él,  
már-már szánnám a tegnapi emlékeit,  
hogyan hallgatásomról, sajnós, lekéstél...